

HECE TAŞLARI

aylık şiir dergisi

◆ Bahaettin Karakoç ◆ Mehmet Fatih Köksal ◆ Tacettin Şimşek
◆ Bestami Yazgan ◆ Hikmet Elitaş ◆ Yaşar Bayar ◆ Erol Koca ◆ Ertan Özdemir
◆ Hayrettin Durmuş ◆ Mehmet Durmaz ◆ Ilgar İmamverdiyev
◆ İbrahim Ethem Gören ◆ Nemət Tahir ◆ Fikret Görgün ◆ Kadir Altun
◆ Elvin Mütaliboğlu ◆ Ferhat Altun ◆ Recep Şen ◆ Mehmet Avşar
◆ Hacer Alioğlu ◆ Mehmet Gözükara ◆ İsmail Kutlu Özalp ◆ Tayyib Atmaca

Hangi Ağıt Söndürür Bu Acıyı

Dünyaya sürgüne geldik geleli, herkesin cebinde dönüş bileti, ne tarihi belli günü saati, vakti geldiğinde ertelenmeyen, yakınına bile devredilmeyen, aklımızda bir köşede bekleyen, zaman ve mekânı kendisi seçen, hangi saniyenin salisesinde, canını teninden uçuran ölüm, sana uzaklarda bana yakında, bir yerden bir gökten kopup geliyor, nereye kaçalım kimden kaçalım, bütün yollar bariyerle çevrilmiş, kalıyoruz kendimizle baş başa.

İki bin yirminin beş şubatında, kara haber geldi beyaz çığlıkla, dağların sırtına hançer saplandı, acımadı çığ önüne çıkana, koşullar insanlar can pazarına, toprak kazar gibi karı kazdılar, kimi canlar tenlerinden çekildi, kimi canlar dondurucu ayazda, kendine dokunan bir el bekledi, sesler birbirini yedi bitirdi, bir yarış başladı zamana karşı, herkes dua kuşlarını uçurdu, her dakika bir saate yaklaştı, saatler bir türlü geçmek bilmedi.

Her eve bir figan ateşi düştü, sonra ateş başka evleri yaktı, bir ağıt tutuştu bir ağıt söndü, çocukların gözü yollarda kaldı, analar buz bastı sinelerine, kuşları yemledi avuçlarında, her evin içinde ses sesi yedi, dişler kilitlendi ağızlarında, korkuyu ümitle değiştirmek için, zorlayıp durdular yâr kapısını, gözleriyle konuştular sustular, ölüm meleşine surat astılar, duydukları masal gördükleri düş, olsun istediler ama olmadı, kopuverdi birden küçük kıyamet.

Biz bir elin parmakları gibiyiz, ne zaman başımız dara düşerse, canımız cananın sebili olur, ölüm aklımızdan ötede durur, damarlarındaki kanın aşkıyla, can kurtarmaya koşar nice yiğitler, kurt gezmez kuş uçmaz bu zemheride, anaların yüreğinden bir parça, sarılırken kar beyaz bir kefene, babaların düşü fırtına boran, hangi ağıt söndürür bu acıyı, hangi dağ kalburla elenir bilmem, kırk bir can düşeği Bahçesaray'da, dilimde söz bitti sukut başladı.

Tayyib Atmaca

hece taşları aylık şiir dergisi ◆ yayın yönetmeni tayyib atmaca

son okuma metin özarslan ◆ kapak fotoğrafı yasin mortaş

yazışma haydar bey mh. 32077 sk. armada 2 d 6 onikişubat kahramanmaraş

0535 391 92 50 hecetaslaridergisi@gmail.com

60. sayı 15 Şubat 2020 issn 2149-4509. (e-dergi)

Şimşek Parıltısında Çektim Bu Fotoğrafı ve Sana İmzaladım

◆ Bahaettin Karakoç

Ortalık tenhalaştı, meydan yağmura kaldı
Bulutlar alçaldıkça dağları efkâr aldı
Suları boşaltıyor sanki yüzlerce savak
Sanki olup bitenler bir anlık bir masaldı
Serinliği emiyor akkavak, ince kavak

Postacı tez buluyor adresi özelleri
Silip süpürmüş rüzgâr yoldaki gazelleri
Bir ücret beklemeden doldurmuş çukurlara
Her kaside öpmeden geçmiyor güzelleri
Perhizi bırakmaya yanaşmıyor fukara

Bir yorgun süvaridir yaşadığımız zaman
Işığa bakamıyor gözlerini ovmadan
Felsefe sözlüğümde yorgunluğun adı yok
Öteki teper gelir berikini savmadan
Kendine cenkleşmenin kokusu yok, tadı yok

Ey gönlümün akışı, şiddetlenme, orda dur
Bir çalımın Kıpçak'tır bir çalımınsa Uygur
Hız kesmeye gerek yok suları bulatmakla
Sevgi ne hendek dinler ne zindan ne de bir sur
Gönül hep posta koyar ipliği çürük akla

Ey yârim, yağmur kuşum, derinlikli destanım
Yüreğimin gürlüğü bağım, bahçem bostanım
Kanım kanını tutar hemen hemhâl olurum
Dünyayı umursamam, yalnız senin hastanım
Sana köprü olurum, sana sandal olurum

Ey cinim, çık dağlara, kayaları yuvarla
Çağı yeniden yoğur dağlara yağın karla
Islığıyla bileğler dişlerini her yılan
Seller altında kaldı çeltikler tarla tarla
Yalanan bir çakaldır sicili bozuk yalan

Tüylerini kabartmış suskun bakar serçeler
Şimşek parıltıları sanki camları deler
Dört nala koşar atlar kılcal damarlarımda
Son bir kez horoz öter, son bir kez oğlak meler
Her ses içimi oyar düştükçe damla damla

Şakır şakır su döker değirmenin oluğu
Burcu burcu gül kokar sevenlerin soluğu
Duygu yoğunluğunun, düşünce aklığının
Nerede görülmüştür yaralısı, uluğu
Elbette farkındadır çorak çoraklığının

Ey sevgili böyle kal, değiştirme pozunu
Silkele yüreğime yüreğinin tozunu
Bu fotoğraf başkadır, nereden bakarsan bak
Dengede tutan sensin kantarın topuzunu
Ey ebruli karanfil, beyaz gül, kızıl zambak

Helezon

◆ Mehmet Fatih Köksal

*“Yok ben şair değilim, şiirim belki sade
Sevgiye düşkünlüğüm sevgiliden ziyâde”*

Ben sevda denilen şeyin vurgunu
Ötenin kaç fersah ötesindeyim
Âşık da değilsem öyleyse neyim?
Söyleyin bilenler, söyleyin bunu

Serazad kaygılar peşimde yine
Sonsuzluk çölünde bir garip katar
Garibin gönlünde gariplik yatar
Şaşırma fikrimin dipsizliğine

Selâm olsun külüngüne Ferhad'ın
Bu dağlar bir başka maden istiyor
Dağları delmeğe gücüm yetmiyor
Zaman mı, devran mı, ne senin adın?

Melul mahzun gözlerime bakan kız
Parlar mı gün olur, yıldızım benim?
Yedi kat yerde mi, göklerde miyim?
Ey aynı kubbeyi paylaştığımız...

Nazir Akalın'ın Şiirini Tahmis

◆ Tacettin Şimşek

Hüzün Gazeli

bir hayal gurbetinde gönül uyanır ağlar
göz yağmur bulutunu görür kıvrandır ağlar
imge yağmurlarında her gün ıslanır ağlar
*mahşerde bir karanfil sana boyanır ağlar
kızıl kızıl meltemler seni ben sanır ağlar*

hangi teselli dindirir içimizdeki hasreti
birden boşalır üstümüze bir sükût kıyameti
açsın kapılarını diye umarken söz cenneti
*olağanüstü mahcup olur ruhumuzun devleti
bilinçaltı evreninde bin bir türlü sır ağlar*

besbelli büyük boy sevda biçilmiştir bize
eyer vurmak dağa dizgin vurmak denize
ötesi dizeler dizmek sesi getirip dize
*kelimeler el koyar kıyasıya benliğimize
ve hasret tutuklanır güneş kararır ağlar*

soyut bir çizgi tutar dili ne harf ne sayı
her yıldızın gölgesi yakut bir rüya sarayı
zaman dakika dakika çoğaltır sevdayı
*karasevdalılığın utanır mehtabı ayı
saatler asır asır sana dayanır ağlar*

derler ki uzaklarda bir mavi otağ vardır
kim bilir o gizemli diyar hangi diyardır
sağanak sonbaharsa da sığınak daima yârdır
*içimizde yakarış hicap hicap rüzgârdır
hüzün saltanatının tuğu kıskanır ağlar*

Bizim Güzelliklerimiz

◆ Bestami Yazgan

Millet için hak yolunda
Çekilen cefa ne güzel!
Fikrin ışıklı selinde
Bulunan şifa ne güzel!

Gülün sevgi bûsesinde,
Şakıyan bülbül sesinde;
Dostun gönül bahçesinde,
Derilen vefa ne güzel!

Gün doğanda, gün batanda,
Göz ve gönül Yaratan'da.
Şöyle mübarek vatanda
Sürülen sefa ne güzel!

Onda doğmak, onda ölmek,
Tüm sevgiyi onda bulmak;
Vatan için şehit olmak,
Ölmek bin defa ne güzel!

Dolaştım yedi deryayı,
Unuttum haftayı, ayı.
Görmez artık göz Leyla'yı,
Aşk-ı Mustafa ne güzel!

Şiir

◆ Hikmet Elitaş

Hayatıma şekil vermiş,
Nizamım, yolumdur şiir...
Yüreğime otağ kurmuş,
Haykırış halimdir şiir.

Kirpiğimde yaşım olur
Suyum olur, aşım olur
Kırk senelik eşim olur
Hanemde gülümdür şiir.

Anadilimdir, Türkçedir,
Hakikattir ve hakçadır,
Mehmetbey'ce dir, mertçedir
Lisanım, dilimdir şiir.

Şu serimde duman duman,
Tüter durur demem aman...
Yaşamaktır çoğu zaman,
Bazı gün ölümdür şiir!..

Sanki alınyazım gibi,
Ekmeğimde tuzum gibi,
Oğlum gibi; kızım gibi
Peteğim, balımdır şiir.

Hikmetî söz pazarına
Borç kılınmış üzerime...
Yazılmazsa mezarıma
En büyük zulümdür şiir.

Leylâ'k Kokulu Şehnaz Dîvan

◆ Yaşar Bayar

I/

Gün: gül incesi, gece: harareтли bir çini
Kapris yapar bozkırın deli mecaz sesine
Şems erişip, şem yanar dağıtır perçemini
Porselen düşlemlerden sırrolur *Levnî* mine
Som ipek, feraceli; *tayf*'dir dalgalı, ince
Bâkî'nin seyyâl kasrı güne iner serince
Dirime nîran saçar mührü mürver şömine

Naat-ı Itrî gelir, rücû' eder mahmur küs
Hâşim'de *Piyâle*'dir yanık uçlu papirüs

II/

Bir düşsel sarmaşıktır, müjdecisidir nâs'ın
Pöstekidir, lirik ece; sümbüldendir güldendir
İsmiyle müsemmadır *Hızır* ile *İlyas*'ın
Dağ başlarını saran yaşmaktandır tüldendir
Zeytûnî bir gölgede yıkanırken her taraf
Uçar *haiku* kuşu; vakûr, cilveli, şeffaf
Bu semavî sükûnet serâser gönüldendir

Tutuşur can kandili, doğar soylu güzellik
Gazelhan *Hâfız* ile yüze çıkar derinlik

III/

İrem: bukledi kumaş; kızıl lila, sımsıcak
Belkıs'ın aksi ile ehven kalır tıfl-1 nâz
Belâgatle cenk eyler *Sadâbâd*'da salıncak
Necatî'nin virdinde, nergis ağzıdır niyaz
Tanyeri: mercan yazıt; baharat yüklü kervan
Süzülür hülya çayı, çemenzâr elvan elvan
Câm-ı Cihannümâ'da neşve bulur imtiyaz

Fuzûlî'de sadâdır, '*nâr-ı gam*'dır uçuklar
'*Su*' yürür damarlara açılır tomurcuklar

IV/

Sunağında nevrûzun leyli, serin ve safir
Gâibe kefil olur camda gölge oyunu
Kaktüsün çengi çöldür ay'da onda misafir
Cemreye yenik düşer kapris yapar kuşburnu
Çıkar sandukasından sürgün tin, sarı çalı
Şeddat'ın *İrem*'idir bu lunapark masalı
Pan flüd. Mutlu fosil. Sâzende su yosunu

Şeyh'in Hüsn ü Aşk'ıyla uyanır ebedî sır
'*Zuhûr eyler*' *Gâlib*'den, '*kûy-i dilârâ*' yansır

V/

Aherli bahçelerde *Şehr-i İstanbul* tası
En soylu zamanlara şahittir mavilikler
Mür ve aselbent kokar mülk-i acem atlası
Gündoğu çiçeklenir yedi renk suya düşer

Hüma'yla şehber açar dolup boşalır sular
Mengü süte dönüşür *Taç Mahal*'de bulutlar
Mihri, ezgi sektirir uyanır kalb-i beşer

O gün gelir... Ve sonra, '*sabâ*' âteş kesilir
Yıkanır *Gülşen*'inde *Selim*'i ele verir

VI/

Meryem'ce bir kıyamdır beyaz çiçekli dallar
Dokunur ayn harfine şerh düşer şiire *Kays*
Serpilir pırlantalar, o sırmalar, o şallar
'*Yedi Aski*'şalıdır, niyaz dallı döpiyes
Suda yansır *nymphaea*; salkımlanır hevengi
Gözler sülüs sürmeli, gökyüzü çivit rengi
Füsûnu yurt edinmiş, neftî masklı prenses

Şiraz bahçelerinde bir *Hilkât Sırrı*'dir tan
Sâdi'yle teyellenir *Bostan* ile *Gülistan*

VII/

Gülberk; şahbaz, havai, esans kokulu ilâç
Düş değil bu şehrayîn; lahurî bir top keten
Yağmurun ipliğiyle zikreder yer, gök, ağaç
Ufuklar renk demeti, kışkırtıcı fondöten
Teleğinde lâ'l taşı, *Kaf Dağı*'ndan uçar da
Attar'ın otuz kuşu yıldız toplar art arda
Rûmî'nin kanadıyla hazar olur semâzen

Harmanisi yerlerde *Nevâî* mi *Ali Şir*
Dil kasrında söz dokur, cinaslı leffüneşir

VIII/

Çıkınında ferâmuş, yücesinde bir mecla
Yaman Dede gayb-olur her rehnüma gecede
Dönüş, ilâhî dönüş; bu ne türlü tecellâ
Giz midir, e-dil'midir, lâl ü ebkem arbede
Mufassaldır, şebçerağ; hüsnü: dallı-budaklı
Hem filinta endâmlı, hem de allı-duvaklı
Nesimî'yle, *Mansûr*'a ten dağıtır ay dede

Yer, gök *Sihâm-ı Kazâ*; o tahripkâr sözüne
Nef'î, tehcir kışların ayna tutar yüzüne

X/

Bulutlar ayrıç açmış, yokluk gölge, varlık nur
Ân'ın kalyonlarından çağlıyor şelâleler
Kaab'la gelen *Bürde* düş örgülü buğudur
Serâpâ tülbent olmuş hâleli seyyâleler
İştihakla evrilir defne dalı bergüzar
Nedim'le ayaklanır *Endêrûn*'da gül-i zâr
Guruba gülbank döker kızıl, pastel lâleler

Firdevs'in kolyesidir ıtır, zambak, yasemin
Mim'le meşveret eder zaman, mekân ve zemin

Kıblegâhım

◆Erol Koca

Allah'ım nasip et tekrar görmeği
Sende gönlüm kaldı ey kıblegâhım
Sızlıyor burnumun inan direği
Adın her geçtiğinde duy kıblegâhım

Bir daha çağır bir daha gel de
Eşiğimde dur öyle bakakal de
Gözünü ayırma hayale dal de
Beni aşığından say kıblegâhım

Kıvrılıp durayım secde yerinde
Hasretin ateşi durur derinde
Hacer-ül evsetin selam yerinde
Dakikam sayılsın ay kıblegâhım

Namaza durunca gördüğüm sensin
Halka halka şavtta sardığım sensin
Haccımda umremde vardığım sensin
Olmasın emeğim zay kıblegâhım

Güneşin altında seher serinde
N'olur çok uzatma günün birinde
Hicr-i İsmail'de makam yerinde
Âşıklar safına koy kıblegâhım

Uçurtma

◆Ertan Özdemir

Ey sonsuzluk ipinin ucundaki uçurtma,
Göklerdeki başını yere indir ne olur.
Ben de uçar giderim böyle tahta kanatla,
Belki tahta kanatla ruhum huzuru bulur.

Birden bire sessizlik kaplarsa gökyüzünü,
Bulutlara seslen ki indirsin yağmurları.
Kutlu yağmur yıkarsa kirlenen şu yüzümü,
Diner belki başımın bitmeyen ağrıları.

Durmam artık burada geldi gitme zamanı,
Yeni gurbet ellere yolculuk başlayacak.
Çökünce yeryüzüne ölümsüzlük dumanı,
Beni de ev sahibi koynunda saklayacak.

Kucaklayınca beni şefkat dolu o kollar,
Sağımda ve solumda intizamlı yürüyüş.
Sonra kalıp yalnız kapanınca kapılar,
Benden kalır hatıra yüzümdeki son gülüş.

Seyredeceğim sizi, siz giderken bırakıp.
Buğulu gözünüzde kendimi göreceğim.
Tutup uçurtmaları gökyüzüne uzanıp,
Gökyüzünden sizleri, sizleri seyredeceğim.

Sizleri bir yolculuğa çıkarmak istiyorum. Dolunayın şavkının yeryüzüne yansıdığı bir gecede girin sevda ırmağına, binin aşkın kayığına ve yüreğinizi kürek eyleyin serin sulara. Kim bilir neler göreceksiniz?

Zemheride gül açanlar! Ağustos'ta buz tutanlar! Su üstüne yazı yazan sevda kahramanları! Türkülerle Anadolu'yu dolaşmak için sabırsızlanan hikmet avcıları! Daha ne bekliyorsunuz? Haydi, artık düşün yollara...

*"Yolumuz gurbete düştü
Hazin hazin ağlar gönül"*

der içiniz ve sorarsınız 'yollarda işim ne?' diye, cevabı türkü verir:

*"Omzumda sevda yükü
Yollarda seni aradım
Beste beste, türkü türkü
Dillerde seni aradım."*

Hem de öyle bir aradım ki sorma... Arı çiçek çiçek dolanadursun, ben "ballarda seni" arıyorum. Güzel çirkin ayırmadan kullarda seni arıyorum. Elbette seni aramak zor, zahmetli, sana kavuşmak kolay değil...

Sevdiğine kavuşmak isteyen insan her mihnete, her sıkıntıya katlanmaz mı?

Her türkü bir sevdadır duyabilene. İnsanı yüce dağ başından aşırır, tükenmez dertlere düşürür. Yârdan bir gün ayrılığı bir asra bedel sayar, sevgilinin gözyaşlarından yüreğinizde yangınlar çıkarır:

*"Mendilim işle yolla
İşle güümütle yolla
İçine beş elma koy
Birini dişle yolla"*

diyerek dosttan gelecek elmadaki diş izlerini bergüzar sayar, uyanır endişesiyle yârinin öpmeye bile kıyamazsın.

Çünkü nefesinin alev olup ağzından çıkacağını bilirsin.

Havadaki turnalardan, su içtiği kurnalardan, gi-

yindiği urbalardan, hem oğlundan, hem kızından, beşikte yatan kuzundan hatta yârî kendi gözünden, yağın kardan, esen yelden, karıncalardan bile kısıkanırsın ve

*"Açma zülüflerin yellere karşı
Senin zülfün benim telim değil mi?"*

diye sevgiliye seslenir, şerha şerha yarılmış bir yürekle ah u efgan eder, gönül dağlarına otağ kurarsın.

Sevdiğini eller alınca dünyayı sel kapladı zannedersin. "Gizli Sevda" çekmenin ateşten gömlek olduğunu bilirsin. Yârin beyaz elleri yolcuyu yolundan eyler.

*"Bir ay doğar ilk akşamdan gecedin
Şavkı vurur pencereden bacadan"*

Ayın şavkı zannettiğin yansıma yârin şavkıdır aslında. Yolunu aydınlatan ışıktır o. Karlı dağları karanlık basmışsa:

*"Durur durur yâr göğsünü geçirir
Yoksa bu gün ayrılığın günü mü?"*

diye sorarsın gönlüne. Karanlık dağları değil senin içini kaplamıştır oysa. Senin gülün solmuş, güneşinin ışığı dürülmüştür artık. Sümmani yetişir imdadında dar vakitte.

*"Çok yaşayan yüze kadar yaşıyor
Gel de bu rüyayı yor deli gönül."*

Ayrılık zannettiğin bir kavuşmadır aslında. Siz âşığın ayrılığa ağladığını sanırsınız oysaki o, "ne zaman kavuşacağız?" diye inlemektedir.

Türkülerin birisi yâr üstüne söylenirse bilesin ki diğeri "anam" diye çığlık atar. Neşet Usta boşuna mı;

*"İki büyük nimetim var
Biri anam biri yârim"*

diyor. Başım dara düşse anam başucumda ağlar ama onun gözlerinden boşanan sağanak derdime

dert katar. Artık tabipler yarama merhem süremez,
zaten öyle anlarda

“Doktora, tabibe lüzûm kalmaz.”

Çünkü

“Yüce dağları duman kaplamıştır.”

Kara haber mola vermez yollarda, gurbetten do-
ludizgin bir kervan gelir gam yüküyle ve

“Seher vakti bu yerlerde kimler ağlamış?”

ki çimenlerin üstünü gözyaşı kaplamıştır diyerek
aliverir kara haberi kara topraktan. Kanar ve ka-
natlanır ozanın yüreği.

“Hep sen mi ağladın, hep sen mi yandın?
Ben de gülemedin yalan dünyada
Sen beni ömrümce mutlu mu sandın?
Ömrümü boş yere çalan dünyada”

diyerek her kulun bir derdi var dercesine mızrabını
batırır çileli yüreklere...

Aşkın narına yollara düşülmez mi? Yusuf’u bul-
mak için kör kuyular eşilmez mi?

“Yâri güzel olanın gözüne uyku mu girer?”

Seven insan yüreğini sevgilinin ayaklarına se-
rer. Yâr gelip geçerken çiğnesin beni ama yeter ki
onun ayakları incinmesin der, elenmemiş un verse
aşk teknene hamur yaparsın. Tutuşursun, yanarsın.
Nara döner yüreğin ve dumanını hep içine salar-
sın...

Ne yapsan, ne etsen gönlün hoş olmaz. Yeşil ör-
dek gibi dalarsın göllere, Hac’al ovasını dolanırsın
telli turnalarla, gönlün ateşlere düşer, Acem Kızı
yaralarını deşer, bir Mecnun da sen olursun... Gün
gelir Kerbelâ’ya çıkar yolun ve umut türküleri söy-
lersin gelecek çağlara.

“Neçedir ağlarsın ey kaşı keman
Bu duman başımızdan gitmez mi dersin?”

Elektronik postanın olmadığı, internet bağlantı-
larının kurulmadığı, telefon tellerinin icat edilme-
diği, cep telefonlarının bilinmediği, dünyanın bu-
günkü kadar madenileşmediği, gönül frekansının
ardına kadar açık olduğu, yüzlerdeki “göz izi”nin
bir bakışta tanındığı yıllarda

“Telli turnam selam götür
Sevdiğimin diyarına”

diyerek allı turnalarla selam gönderebiliyorduk.
Birbirimizden uzaktaydık belki ama gönüllerimiz
arasında uçurum yoktu. “Birbirini anlamayan iki
kafa” olmaktansa, dertlerle hemhal olalım da tek,
birimiz şarkta, birimiz garpta olsak ne çıkar? Ce-
nup ellerinden ya da şimâlden sökün etsek ne olur?
Bülbülün nazarıyla bakalım güllere, sevdiğimiziz-
den haber soralım yellere:

“Sen düşürdün beni dilden dillere”

“Getir el basalım Kelamullah’a

Ne sen beni unut ne de ben seni.”

Soylu bir sevda bırakalım geride, acı çeken gö-
nüllere... Anadolu Türk’ü dolmasa yüreği kabarıp
mı? Yürekler sevda ile yanmasa gönülde türkü kalır
mı? İyi ki Anadolu Türkü dolu. Türkü gönüllerin
yolu. Hor görme garibi Allah’ın kulu. Sevgiyi giyi-
nen neylesin çulu?

“Sen de bir umudum var seher yeli...”

“Ne ağlarsın benim zülfü siyahım”

Bak,

“Hüma kuşu yükseklerden seslenir”

Boşuna mı

“Elâ gözlüm ben bu ilden gidersem

Ağla gözyaşımı sil melül melül”

demiş sevgili.

“Sen ağlama kirpiklerin ıslanır

Ben ağlım’ki deli gönül uslanır.”

Çökertmeden çikalım Halil’im!” Başımız selame-
te ersin. Yolumuz Bitez yalısına uğramasın. Bu yol-
culuk öylesine zevkli ki hiç bitsin istemiyor insan.
Yazımız burada bitsin ama yolculuğumuz devam
etsin:

“Dost elinden gel olmazsa varılmaz

Rızasız bahçenin gülü derilmez

Kalpden kalbe bir yol vardır görülmez

Gönülden gönüle gider yol gizli gizli...”

Arpacı'm Zamansız Gitti

◆ Mehmet Durmaz

Avukat Selahattin Arpacı Ağabeye

Biz ölürken bin tasadan
Şükür sağ kalktı masadan
Kem haber geldi Musâdan

Çoğu öttü, o şakıdı
Tezgâhta çile dokudu
Taş medresede okudu

Dedi ecel kuşu öttü
Arpacı'm zamansız gitti

Bedel verdi hapis yattı
Arpacı'm zamansız gitti

Bir ak bohçaya sardılar
Yâre yârâna sordular
Dostlar helallik verdiler

Diken yoldu, gül dermedi
Bağbandan vefa görmedi
Yine de gönül kırmadı

Alpti, erendi, yiğitti
Arpacı'm zamansız gitti

Dili tuttu, sözü yuttu
Arpacı'm zamansız gitti

Çetinkaya'm sende sancak
Mekân verdi yandı ocak
Dedi: Dava yaşayacak!

Tel mızrapsız, ney nefessiz
Kaldı koca dünya ıssız
Ağlıyoruz sessiz sessiz

Türk Ocağı böyle tüttü
Arpacı'm zamansız gitti

Dünyayı bir pula sattı
Arpacı'm zamansız gitti

Dünyaya dalmadı gözü
İkbalde olmadı gözü
Hiçbir gün yılmadı gözü

Yetim kaldı vitray ve hat
Atacak ok, binecek at
Vardı alınacak murat

Hakk'a taptı hakkı tuttu
Arpacı'm zamansız gitti

Sevdalar vuslatsız bitti
Arpacı'm zamansız gitti

Dağa taş dikti fidan
Hak yoluna feda bu can
Davası uğruna her an

Güzel ahlak için okul
Birleşmişti mana şekil
Allah ki ne güzel vekil

Güzel işler icra etti
Arpacı'm zamansız gitti

Deyip deyip adım attı
Arpacı'm acele etti
Arpacı'm zamansız gitti

Bana Başsağlığı Verin

◆ İlgar İmamverdiyev

*Kıymetli, efsanevi insan,
Avukat Selahattin Arpacı'nın aziz hatırasına*

Aziz insan yitirmişim,
Bana başsağlığı verin.
Anlayanı kaybetmişim,
Bana başsağlığı verin.

Gözü-gönlü tok bir insan,
Her işlere candan yanan,
Gerdiş-i devranı ganan,
Bana başsağlığı verin.

Herkese yardım ederdi,
İyiliği bol ederdi,
Milletini çok severdi,
Bana başsağlığı verin.

İnsanlıkta alâ idi,
Her sınavda alâ idi,
Geçen ömrü alâ idi,
Bana başsağlığı verin.

Vücudumda başım gitti,
Aklım şaştı, huşum gitti,
Bir kıymetli taşım gitti,
Bana başsağlığı verin.

Yine dert geldi, derdime,
Gelemedim ben kendime,
Dönük çıkmam ben ahdime,
Bana başsağlığı verin.

Dostlarımın bir incisi,
Mücevheri zer, incisi
Her görevin birincisi,
Bana başsağlığı verin.

Söz bulmuram avunmağa,
Kelme yetmir savunmağa,
Ben bir köle, o bir ağa,
Bana başsağlığı verin.

Hoş hatıra kaldı-kaldı,
Ecel onu bizden aldı,
Sanki zafer marşı çaldı,
Bana başsağlığı verin.

Dost yitirmek çok ağırdı,
Çekemedim, dert ağırdı,
Gökten keder, gam yağdırdı?
Bana başsağlığı verin.

Fahr ederdim âmâliyle,
O nur yüzlü cemaliyle,
Yaşar, sevap ameliyle,
Bana başsağlığı verin.

Ömür yolu şan-şerefli,
İmanlı, nurlu, ismetli,
Hoş meramlı, her taraflı,
Bana başsağlığı verin.

Turna katarımın başı,
Akıyor gözümün yaşı,
Uçtu gönlümüzün kuşu,
Bana başsağlığı verin.

Osmaniye kan ağlıyor,
Başına kara bağlıyor,
Göğsünü çapraz dağlıyor,
Bana başsağlığı verin.

Nefesin var küleğimde,
Sen varsın tuz - çöreğimde,
Yaşıyorsun yüreğimde,
Bana başsağlığı verin.

İlgar sana doyar mıydı?
Candan kenar koyar mıydı?
Kalp evini oyar mıydı?
Bana başsağlığı verin.

Mehmet Şeker'in "Dem Dem Demokrasi"si

◆ İbrahim Ethem Gören

Şiirseverler, şair Mehmet Şeker'in şiirleriyle şimdilerde kütüphanelerin tozlu raflarında kendine yer edinmiş bulunan edebiyat-sanat mecmualarıyla tanıştılar. Evveleminde kendisinin de yönetiminde bulunduğu dergi mecralarında yazdı şair... Sonraları muhtelif sanat-edebiyat dergilerinde ve gazetelerde...

Mehmet Şeker'in tefekkür ufuklarında damıttığı fikir ürünleriyle aşinalığım önce dergi, sonra da radyo vasıtasıyla başladı.

Şiirle arasındaki dostluğun yok olmasına tahammülü yoktu, günlük gazetelere, aktüel sayfalar hazırlamak, gazetelerde köşe yazısı yazmak, şiir aşkını köreltmedi şairin.

Mehmet Şeker'in şiir dünyası hüznün, aşk, yalnızlık ve toplum içinde günden güne büyüyen vurdumduymazlık üzerine kurulmuş.

"Kol kolayız yalnızlıkla bitmeyen yolumuzda" diyen şair, şiirin çetrefilli yollarında emin adımlar atıyor. Şiiri ve kelimeleri önemsiyor. Şiir için emek çekerek; "Mısraların kıymetini bayramlar kadar biliyor".

Şiir iklimi, Şeker'in şair ruhunun derinliklerinden kopup gelen nesre de yansıyor. Şairin yazılarının satır aralıklarına yansıyan mensure havası, biraz şiire merak sarmış olanlar tarafından hemen hissediliyor. Bu hissediş, okuyucuları ince bir tefekkür zevkine götürüyor.

Mehmet Şeker, *Dem Dem Demokrasi*¹ başlıklı şiir kitabında hayatı ve hayatın gerçeklerini anlatabilir ve bizden olan, serbest bir üslupla izah ediyor. Meramını, yüreğinden kopup gelen sade bir söyleyiş hâkim ifadelerle... Bu anlatış Şeker'in eşarında detaylıca tasvir ettiği fertlerle aynı havayı teneffüs etmenize yarıyor. Ve bu anlatışla birlikte, şiirlerde zikredilen şahısların yakınında, arasında, etrafında hissediyorsunuz kendinizi... Ve böylelikle hikâyesi resmedilen Mum Üzeyir'in kederine ortak olup Ahmet Amca'nın dertleriyle dertleniyorsunuz.

Oyunun Bir Kısmı ser-levhalı bölümde 12 Eylül İhtilali'nin insanların şuur altına nakşettiği gün 1 Mehmet Şeker, *Dem Dem Demorkasi*, MSC Yayıncılık, Ankara 1991.

vensizlik hissiyatı üzerine örülmüş şiirler mevcut. Suya Düşen Ay ve Bir İhtilal Sabahı isimli şiirlerde mefkûre sahiplerinin gönül evlerinde yıkımlara sebebiyet veren 12 Eylül ihtilâline, ironik bir deyişle esaslı göndermeler yapılıyor. Bu keyfiyet; kalabalık isimli şiirde finale yaklaşıyor...

"Ben

Elden ayaktan bahsederim

Ahali nedense baş anlar

Kimse fark etmez de melâlimizi

Surdaki yaşlı taş anlar" (s.17)

diyerek, kalabalıklar içinde büyüyen vurdumduymazlıklara değiniyor şair.

Sitemli değinişler, hisli yakarışlar bunlar...

Mehmet Şeker'in şiirinde şehir hayatına ait unsurlar ön planda, kentin tasviri yüklenmiş mısralara. Şehirle birlikte tükenen hayatlara, şehrin yahut hedefi "yıkma" olan bir zamanların düzeninin tükettiği masum çehrelere ait kuvvetli tasvirler yer alıyor şiirlerin his ve hayal dünyasında.

Ve dahi büyük kentlerde sürüp giden hayatın analizi yapılmakta mısralar arasında. Bu analizler yapılırken bazen hassas bir cerrah hüviyetine bürünerek sancılı merkezlere neşter atıyor şair. Bazen de "problemlili" nahiyelere işaret etmekle yetiniyor sadece.

"Dem Dem Demokrasi"de sokaktaki insana, herkese; sisteme, düzendeki düzensizliklere, derin devlete kuvvetle atıflar mevcut...

Şeker'in şiirlerinde toplum hayatında kaybolmak üzere olan birçok güzelliklere duyulan özlem de var. Mekân isimli şiirde, özelde başşehirimiz ele alınarak modernitenin şehirlerimizdeki tahribatı yalın bir şekilde resmediliyor.

"Burası bozkır

Hacı Bayram Veli'nin şehri

Bir isim kalmış Hacı Bayram'dan

Burası başkentimiz şimdi

İki Türk'ün savaştığı

Yıldırım'ların Aksak'laştığı

Burası merkezi Cumhuriyetimizin

Büyülü mü değil mi bilmem
Bu şehir sonradan sevilir

Burada mikadandır tesbihler
Güvercinler taştan yontulur
Bilinen kokusu yoktur gülün
Yalnız serçe vardır sokaklarda
Ne gezer keklik, sülün
Ne gezer mavilibaştankara
Burası köy-kasaba değil; nâmi büyük Ankara” (s.13)

Şeker'in şiirini menzile doğru ilerleyen yalnız, yapayalnız bir süvariye benzetebiliriz. Bazen rahvan, bazen dötrnala giden kararlı bir süvariden söz ediyor. İstikameti üzere giden yağız bir süvari... Bazen de henüz keşfedilmemiş hisarlarda, içinde Fetih Suresi okunmamış kale burçlarında şiir severlerin ilgi-sini bekliyor mezkûr “yağız atlı süvari.”

Mehmet Şeker'in şiirinde karşımıza çıkan ilk ayırıcı unsur, hayatın ve aşkın mısralara olağan haliyle yansımalarıdır.

Şeker'in şiirinin bir ucunda aşk var; bir ucunda sitem var... Münevver kaygılardan neşet eden bir sitem... Sitemin iç dinamiklerinin arasında ise ümide çalan bir bekleyiş göz kırıyor.

Şiirlerdeki kelimeler maharetli bir duvar ustasının taşları gediklerine özenle koyması gibi düşünülerek örülmüş mısralara...

Akşamdan sabaha çalاکalem yazılmış şiirler değil bunlar; tefekkür ufuklarından kopup gelmiş dizele-re...

“Dem Dem Demokrasi” de tashihsiz ve tarifsiz şiir zevkine ulaşmak mümkün... Tashihsiz bir şiir zevki-ne varmak isteyen sahaflardan Dem Dem Demokrasi'yi temin edip okusun.

Şeker'in şiirinin bir ucunda aşk var; bir ucunda sitem var... Münevver kaygılardan neşet eden bir sitem... Sitemin iç dinamiklerinin arasında ise ümide çalan bir bekleyiş göz kırıyor.

Şiirlerdeki kelimeler maharetli bir duvar ustasının taşları gediklerine özenle koyması gibi düşünülerek örülmüş mısralara...

Akşamdan sabaha çalاکalem yazılmış şiirler değil bunlar; tefekkür ufuklarından kopup gelmiş dizele-re...

“Dem Dem Demokrasi” de tashihsiz ve tarifsiz şiir zevkine ulaşmak mümkün... Tashihsiz bir şiir zevki-ne varmak isteyen sahaflardan Dem Dem Demokrasi'yi temin edip okusun.

Buz ve Atış

◆ Nemət Tahir

Qəlbim yara, gözümdə yaş,
Duz yaranı göynədərmi?
Könlümdə buz, sevgim atış.
Od buzları əridərmi?

Öz qarğışım tutub məni.
Dost nəfsinə satıb məni.
Kor quyuya atıb məni,
Haqq səsimi eşidərmi?

Şaxta vurmuş ürəyimi
Daşa dönmüş diləyimi
Xəzan olmuş gəncliyimi,
Qış günəşi isidərmi?

Sevgi yaşadar insanı,
Kindən, kinfrətdən yığılar.
Aşkar olandan sarsılmaz,
İnsan qəflətdən yığılar.

Doğru sanmam gördüyünü,
Fikirlərim cin düyünü,
Azalıbdır toy-düyünü,
Dünya matəmdən yığılar.

Burnumda çiçək qoxusu,
Gözümdə səhər yuxusu,
Qəlbimdə hicran qorxusu,
Sevgim həsrətdən yığılar.

Bərk sarıl haqqın ipinə,
Haram girməsin cibinə,
Hamı həyatın dibinə,
Öz zirvəsindən yığılar.

Gönüller Sırrına Eren Olmalı

◆ Fikret Görgün

İnsanın insanı sevmesi için
Gönüller sırrına eren olmalı.
Pişmeli, yanmalı hep için için
Nefsini ateşe süren olmalı.

Aşka gider bu dünyanın ezeli.
Susuz ağaç erken döker gazeli.
Hüner değil güzel görmek güzeli.
Çirkini ay gibi gören olmalı.

Deryada yüzenler vurmaz karaya!
Taht istemez gönüldeki saraya.
Marifet mi parmak basmak yaraya?
Anında neşteri vuran olmalı.

Muhannetten gelen geç gelir imiş.
Bal olsa da hazmı güç gelir imiş.
Dostun dosta kahrı güç gelir imiş.
Cefalarda sefa süren olmalı.

Bir konuşup yüz bin kere susmalı.
Kibrin ayağını yerden kesmeli.
Mazlumlara meltem gibi esmeli.
Zalimlere tipi, boran olmalı!

İmkansız

◆ Kadir Altun

Öyle uzaklara bakıp, derine
Dalmadan anlaman imkânsız beni
Hüzünü, efkârı nefes yerine
Almadan anlaman imkânsız beni

Feleğin hançeri taktığı zaman
Aşkın yüreğini yaktığı zaman
Gözünden gözünün aktığı zaman
Olmadan anlaman imkânsız beni

Sarınca dört yanı zorlar, müşküller
Susunca aşk ile öten bülbüller
Has bahçen de; yüreğindeki güller
Solmadan anlaman imkânsız beni

Darbeler inince sabır taşına
Gözyaşın dönüşür gönül yaşına
Şu koca dünyada yalnız başına
Kalmadan anlaman imkânsız beni

Dertler yüreğine dolup taşarken
Sevdan boyutları tek tek aşarken
Nefes alıp verir iken, yaşarken
Ölmeden anlaman imkânsız beni

Sonbahar

◆ Elvin Muttalipođlu

Rüzgâr saçlarımdan süzüp geçiyor
Yağmur gözlerimden öpüp gidiyor
Sararmış yapraklar elveda diyor
Sonbahar ömrüme son kez mi geldin?

Kırmızı çiçekler kuruyup kaldı
Kuşlar okumadı bakışıp daldı
Sessizce ayrılık şarkısı çaldı
Sonbahar ömrüme son kez mi geldin?

Bilirim ki kıramazsın kalbimi
Gel sorumu sen cevapla samimi
Hasretten gözyaşım yıktı bendimi
Sonbahar ömrüme son kez mi geldin?

Kaç senedir izliyorum gelmeni
Her gelişin masal gibi yepyeni
Hiç de böyle üzgün görmedim seni
Sonbahar ömrüme son kez mi geldin?

Korkak mı gözüktüm? Hiç sanmıyorum
Ölüm ne ki, ondan da korkmuyorum
Ben veda etmeden hoşlanmıyorum
Sonbahar ömrüme son kez mi geldin?

Yar Elinden

◆ Ferhat Altun

Çıktık yola üzüm deyu
Enar olduk yâr elinden
Cam kadehte gül suyunu
Umar olduk yar elinden

Ermek için şehr-i yâre
Üryan geçtik har ü ardan
Aşkın kızıl suyu kana
Kanar olduk yar elinden

Kement attık mihr ü mâha
Yusuf olup düştük çaha
Kara gözlü Züleyha'ya
Köle olduk yar elinden

Garip Ferhat sevmek gerek
Yar elinden ölmek gerek
Pay-i yara olmuş binek
Ya leyteni diyor yürek

Aşk tacını çaldık taşta
Aşk ne gerek garip başta
Bâkî gibi musallaya
Sultan olduk yar elinden...

Dağ Çiçeklerine Ninniler Biriktiren Şair: Mustafa Pınarbaşı

◆Recep Şen

Bazı insanlar vardır hiç yüz yüze görüşüp tanışmamışsınızdır ama size dost, candan ve yakın gelir nedense. Özel insanlardır onlar sizin için kalabalıklar arasında. Hiç şair dostunuz oldu mu bilmiyorum? Şairlerden bahsediyorum evet. Tılsımlı mısralarıyla gönül telinize dokunan müstesna yüreklerden... Mesafeleri aradan kaldırıp gönülleri yakın eder, birleştirir şairler. Şiirin gücü, şairin maharetidir bu elbette. Bu yazımda benim de okuduğumda etkilendiğim, mısralarıyla ben de iz bırakan ama birçoğunuzun ismini dahi duymadığı bir şairden söz edeceğim sizlere: Mustafa Pınarbaşı. Bir köşede unutulmuş, birkaç vefalı dostu tarafından hatırlanan, gün yüzüne çıkarılan bir şair o. Şiirin kalbinin attığı şehir Kahramanmaraş'tan bir şair. "Büyük Türk Şiirinin Beyaz Kartalı Bahaettin Karakoç" ustanın şiir dergâhından soluklanan ve buradan aldığı feyizle kendi şiir dünyasını kuran bir şair. Biz onu yıllar önce *Kırağı*'dan tanıyoruz. Kırmızı renkte basılmış *Akşam İner Yağmura Tutunarak* kitabı ile. Yıllar sonra *Serap*¹ ile çıkıp geldi.

"Güneşe yazdım kavgamı
Aşktır yücelten adamı
Sana olan bu sevdamı
Sildiğinden haberin yok" (s. 162)

"Burda seni yaşarım ben
Katar katar gelip giden
Dua eden selam eden
Diller içime dökülür" (s. 71)

Ten ölür, bedeni toprak alır ama muhabbetle söylenen şiirler baki kalır bu gök kubbe altında. Hani "Ölen hayvan imiş / Âşıklar ölmez" diyor ya şair, hakikat budur bu âlemde modern insan pek anlamak istemese de. Evet, âşıklar ölmez, şairler de ölmezler çünkü âşıklarla kardeşirler onlar; gönüllerde bıraktıkları izle, eserlerle yaşarlar. 31 Ekim 2016'da Hakk'ın rahmetine kavuşmuştu Mustafa Pınarbaşı. Sessizce, kırk sekiz yaşında, sevdiği birkaç şair dostunun omuzlarında, tam da en verimli olabileceği çağlarda, erken sayılabilecek yaşta bu dünyaya veda etti. Aklıma Rahmetli Cahit Zarifoğlu'nu getirmişti Mustafa Pınarbaşı'nın bu erken ölümü. Zarifoğlu da erken yaşlarda kaybettiğimiz şairlerdendi. Ayrıca, Pınarbaşı'nın şiirlerini okuduğumda ve hayat hikâyesini öğrendiğimde ona

benzer yönlerinin olması da dikkatimi çekmişti. Küllü nefsin zâikatül mevt, ilahi kanun böyle diyor. Ölüm biz faniler için, hepimiz öleceğiz vakti saati geldiğinde.

"ölüm
Tanrım bu kadar mı güzel gelirmiş
Bir gün olup da
güveleriyle baş başa kaldığında insan" (s. 138)

Böyle diyor şair ölüm bahsinde. Doğduk ki, öleceğiz. Esas mesele, nasıl öldüğümüz ve giderken arkamızda kalıcı ses, soluk ve renk bırakabilmek. Bugünü yaşarken, kültür ve sanat adına geleceğe ne zenginlik bırakıyoruz? Önden gidenler bunu anlatırlar aslında bize. Herkes gibi sıradan bir hayat yaşayıp gitmek değil mesele. Mesele, köhnemeden, her dem diri ve taze kalarak, yeniden doğarak bu âlemden ebedi âleme göçebilmek... Rabbim böyle imrenilesi, bereketli, üretken bir ömür nasip etsin hepimize. Asıl mesele bu, gerisi lâfu güzaf... Yahya Kemal'in "Ölmek kaderde var, yaşayıp köhnemek hazin / Bir çare yok mudur buna ya Rabbe'l- âlemin" dizeleri bu hüznü dolu hakikati haber verir bize. Köhnememek için de muhabbetle yaşamak, muhabbetle eserler ortaya koymak gerekiyor. Şair Mustafa Pınarbaşı da kendisinden geriye muhabbetle yazılmış şiirlerini bıraktı. Coşku dolu, hasret dolu, yaşanmışlık dolu şiirler bunlar.

"güneşin yedi rengi sana benzer en fazla
her sabah başka bir renk alır beni içine
hep seni hatırlarım, şiirle, sözle, sazla
nasıl oldu bu hicran, oldu hiçi hiçine" (s. 187)

Her şair kendi iç sesini ve ruhunun rengini yansıtır mısralarına. Kendi kelimeleriyle kurduğu şiir dünyasında şiir diliyle söyler, şiir diliyle konuşur. Gelen, gönülden doğan, bahşedilen bir şeydir ona şiir, duyar ve söyler; yazmak en son iş. O duyusu, söyleyişi kayıt altına almaktır yazmak. Onun için şiir yazılmaz, içte doğar, duyulur ve söylenir. Pınarbaşı'nın şiirleri de böyledir. Şair, özenle seçer kelimelerini, gönlünde demlendirir ve ondan sonra havalandırır. O şiir artık kuş misali havalanmış ve konacak gönül aramaktadır. Her bulduğu yere konmaz çünkü. Sözün kadrini bilen muhabbetle dolu gönüller arar ve orada karar kılar.

"gidebilecek yerlerim vardı eskiden
dağ zirvelerinde rüzgâr

1 Mustafa Pınarbaşı, *Serap -Bütün Şiirler-* Morat Yayınları, Kahramanmaraş 2018.

*masallardan orman kuytuları
ya da kuğulu bir göl kıyısı
ah heba ettim ömrümü
bahtımın bana gül uzatacağı yok
uzadıkça uzuyor ömrüm
yabancı bir lisanda
ak saçlarıyla” (s. 157)*

Ömrünün büyük bir bölümü gurbet elde (Hol-landâda) geçen şair, gelme borçludur sevdiklerine ve mahcubiyet doludur; bu öyle bir mahcubiyettir ki, güllerin yüzünde taşıdığı mahcubiyetten daha eskidir. Gurbette yaşar ve gurbeti iliklerine kadar hisseder ve şöyle seslenir mısralarında:

*“sana bir gelmek borçluyum hasan
ama mahcupluğum güllerinkinden eskidir
gözlerimin karası uzaklığın resmidir
hasan, mahzun süzülmekte akşam
bir kızın kalbi kadar ince uykusundan
duruyorken hala başımda bahardan bir taç
toprak bana, ben toprağa muhtaç
sana bir gelmek borçluyum, hasan” (s. 77)*

Benim, Mustafa Pınarbaşı'nın şiiriyle tanışmama vesile olan Tayyib Atmaca ağabeydir. 'Serap -Bütün Şiirler- Mustafa Pınarbaşı' kitabıyla başladı her şey. Hakikatli hikâyesi olan hayatları okumayı, dinlemeyi seviyorum. Gönül telime dokunuyor böyle hikâyeler, diğerleri tırırır. O yüzden almayı istemişim bu kitabı. Bir hikâyesi, hatırası olduğu için. Kitap, Tayyib Atmaca ve Yasin Mortaş ağabeylerin emeğiyle hazırlanmış ve özel baskı olarak belli bir sayıda basılmıştı. Bu iki şairin bir şaire, bir dosta ve her şeyden önce şiire vefasının göstergesi olarak ve bir kıymet unutulmasın denilerek "Serap -Bütün Şiirler- Mustafa Pınarbaşı" adıyla yayımlandı. Ben de bir vesile ile bu kitabı edinmiş ve kitaplığıma koymuştum. Zaman zaman şiirlerden okuyor hatta kitabın sonuna beğendiğim şiirlerin sayfalarını da not ediyordum. Onlardan bir tanesi mesela:

*“Hayra yorulmuyor gördüğüm rüya
Delirmedim aklım başımda güya
Küresel sıcaktan yansa da dünya
Çok yalnızım üşüyorum bu gece” (s. 272)*

Hayat hikâyesi ve şiirlerinden tanımaya çalıştığım Mustafa Pınarbaşı kendi dünyasında yaşayan, şiirleriyle kendi dünyasında kopan fırtınayı bize anlatan derviş gönüllü, rindâne, aşkın söyleyişe sahip bir şair. Mısralarını okuduğunuzda yaşanmışlığın izlerini görüyorsunuz. Bunlar yaşanmadan söylenmez diyorsunuz yani. Sizi sarıyor mısralar.

Onun şiirlerindeki iç titreyişleri, inilti, hüzün, acılar, sancılar, yalnızlık, aşk, hasret, ayrılık, gurbet, içten yanış, haykırış, hıçkırıklar, kırılğanlık, hassasiyet, umut, dua, yakarış, kor gibi yüreğe dokunan mısralarda kendini gösterir bize. Deli dolu aşk sarhoşu bir derviş gibidir bazen, bazen de münzevidir kendi şiir iklimine çekilip. O da her şair gibi rikkat dolu bir ruh haline sahiptir. Bu rikkati mısralarına sinmiştir. Pınarbaşı serbest şiirlerinin yanında hece ile de şiirler yazmıştır. Özellikle gazel formunda yazdığı şiirlerde tasavvufi bir tat olduğunu da fark edersiniz. Onda güçlü bir iman ve teslimiyetin izlerini müşahede etmek mümkün. Gönül Allah ve Peygamber sevgisiyle dolu mümin bir şairdir o.

*Usanmak ne kelimedir koşup sana ey elçi
Giyotine baş koymuşum; de ki bir kez:” bizdensin”
(s. 123)*

*Canım efendim, bırakma beni bu çöllerde toz
Ayağının çarığıyım, “kime ne” değilim ben (s. 126)*

*Ben hatem-erresulün kölesiyim hak ve hak
Bir defa görsem onu ölüm yok olacaktır (s. 130)*

Kitabın kapağındaki resmi ilk gördüğümde aklima şunlar gelmişti: Dışarıdan bakınca sakın bir derviş, içeriden bakınca, şiirlerini okuyunca semaver gibi kaynayıp fokurdayan ve bunu mısralarına döken gönül işçisi... Gerçek gönül işçileri böyledir. Pek sağda solda göremezsiniz onları. Afili dergilerin sayfalarında da rastlayamazsınız onlara. Birbirlerini parlatan genel yayın yönetmenlerinin ve editörlerin yazılarında zaten hiç göremezsiniz Pınarbaşı gibi bir köşede unutulmuş cevherleri. Bu tam da bir şair hikâyesidir. Böyledir gerçek şiir emekçilerinin, gönül işçilerinin hikâyesi. Bu yazı çizi dünyası piyasa mantığına büründüğünden, parayla raksı öncelediğinden, popüler kültür denen illetin hegemonyası altına girdiğinden beri böyledir bu işler. Bu işler böyledir ama böyle olmaması, böyle gitmemesi için direnen insanlar da vardır. İşte biz bu ahlaka sahip olanlara şair, yazdıklarına da şiir diyoruz. Bir mesuliyeti omuzlarında taşıyan ve bu idrak içinde şiire hürmetle eğilen, yazdıkları üzerinde tir tir titreyen Türkçe'nin mimarları, savunan adamlarıdır onlar. Şairin şu mısralarındaki şairane söyleyiş ne güzeldir:

*“gide gide gelmekten unuttun mu gelmeyi
nerelerde bıraktın büklüm büklüm gülmeyi
beni duyuyor musun, yaşamaktan ölmeyi*

yeğlemesem olmuyor, yeğlesem yakışmıyor
bir anda kaldırım başını şarkılardan
salkım salkım sarkarım bir anda asmalardan
yüzüm gözüüm paslandı kırmızı yazmalardan
bağlamasam olmuyor, bağlasam yakışmıyor (s. 42)

Derttir insanı söyleten. Bir derdi olmazsa insanın, anlamı da olmaz. Anlamsız hayatın da bir önemi yok. Gönlüne doğan bir şiiri gecenin bilmem kaçında telefonda şair arkadaşına okuyan ve onunla uzun uzun dertleşen insanın bir derdi vardır elbet. Dertini açacak birilerini bulamazsa, gönlüne doğan şiiri söylemezse çatlayacaktır o. İyi ki Pınarbaşı'nın Yasin Mortaş gibi, Tayyib Atmaca gibi şiir yürekli güzel dostları vardı. Yoksa bir kıymet kaybolup gidecekti. Bir vesile tabii ki her şey. Bulunmaz bir nimet ayrıca insanın güzel dostlarının olması. Böyle güzel dostlarınız varsa onların kıymetini bilin, gerisi boş! Bu dünyanın aslı astarı yok bunu da unutmayın lütfen! Hiçbir güzellik bu âlemde kaybolmaz. Modern insan kıymetini bilmese de kaybolmaz. Bir vakit gelir, Allah onu meydana çıkartacak vesileler yaratır, hak ettiği değerini hak eden gönüllerde buldurur. Güzel dostları olmalı insanın, gecenin bilmem kaçınıc saatinde tatlı uykusundan uyandırıp dertleşebileceği dostları...

Onu şöyle anlatıyordu arkadaşı Tayyib Atmaca bir yazısında: "Mustafa Pınarbaşı'yı Bahaettin Karakoç'un yıllar önce çıkarmakta olduğu Dolunay Dergisi'nin bürosunda tanıdım. Aradan uzun yıllar geçmesine rağmen kendinde olduğu zamanların çoğunda muhabbetimiz kesintiye uğramadan sürdü gitti. Onu tanıdığımda Kahramanmaraş/Elbistan'da sağlık memuru olarak yeni göreve başlamıştı. Memuriyet içine sinmedi Hollanda'ya gitti. Mustafa ile yoğun görüşmelerimiz Hollanda'da yaşadığı dönemlerde oldu.

Mustafa Pınarbaşı, zamanın ve saatin dışında yaşardı. Gecenin bir vaktinde -çok zaman uykularımı bölerek -arar uzun muhabbetin sonunda yazdığı yeni şiirini okurdu. Türkiye'de 20-25 yıl öncesinde yurt dışını sadece postaneden arayabildiğimizi hesaba katarsak Hollanda'dan en az yarım saat, bir saat aramanın ne kadar külfetli olduğunu siz tahayyül edin. İşin ucunda muhabbet varsa, şiir varsa elbette şair cebinin hesabını yapmaz."²

Mustafa Pınarbaşı'nın 'Orada Çiçeksın Sen' şiir kitabının arka kapağına Bahaettin Karakoç şunları yazmıştı: "Bize ilk geldiğinde çok hevesliydi ama çiydi, hamdı, karma-karıştı... Dinlemesini bildi, bildiklerini sanatlıca ördü, gösterilen ufukları gör-

2 Tayyib Atmaca, "Aklın Kıyısında Seksek Oynayan Şair: Mustafa Pınarbaşı", *Birnokta*, S. 179, 2017, s. 18.

dü ve yandı, pişti, yetti, öncekilerin parmak iziyle nakışlanan kabuklarını kırıp kendi kişiliğini kurdu."³

Çocukluk arkadaşı, yâreni, çok yakın dostu Şair Yasin Mortaş, Pınarbaşı'na ithaf ettiği 'Yalgi' isimli şiirinde şöyle söylüyordu içten duygularla:

"yağmurla paslanmış kaç yılı
şiir odasında sakladık / zımparaladık
kaç binyılı doldurduk cebimize / sonra düşürdük
kaç kere çölde çıra yaktık aşka
kaç kere taşırdık dünyaya hüznümüzü
kimse yol olmadı bize yâr'dan başka
aşk heybemizde ırmak türküleri
sümbül bükümlü umutlar
çöl devinimleri vardı şairim
ah şiirlerine kum
gölgesine ışık eleyen dervişim"⁴

İbrahim Ethem Gören'in İttifak Gazetesi'ndeki köşesinde yazdığı 26.10.2018 tarihli "Bahaettin Karakoç'un Ardından..." başlıklı yazısında Bahaettin Karakoç'la ilgili şu bilgiyi veriyor: "Kendi kozası, arısı, balı, çiçeği, şiir iklimi olan şair, gençlerin, genç şairlerin önünü açtı. Mecmuayı yayınladığımız yıllarda hemşehrisi Mustafa Pınarbaşı'nın Dolunay Yayınları'ndan okuyucuyla buluşan Orada Çiçeksın Sen başlıklı ilk şiir kitabının yayınlanmasına öncülük etmiş, kitabını matbaamızda basmıştı."⁵

Son söz olarak, burada Büyük Türk Şiirinin ustalarından Bahaettin Karakoç'un şair Mustafa Pınarbaşı'nın şiir yolculuğunda onun elinden nasıl tuttuğunu, yol gösterdiğini, destek olduğunu yazmazsak eksik olurdu diye düşünüyorum. Belki böylece kendi kitabından başkasının kitabını okumayan, kendisinden başkasını tanımayan kibir abidesi erbab-ı kalem, her şeyi para olarak gören paragöz yayıncılar, kendi tayfasından başkasını kapılarından içeri sokmayan dergiler onun bu erdemli davranışından ders alırlar.

Yapılan güzel işlerin unutulmaması, güzelliklerin gizli kalmaması temennisiyle merhum şair Mustafa Pınarbaşı'na Yüce Allah'tan rahmet diliyorum.

3 Mustafa Pınarbaşı, *Orada Çiçeksın Sen*, Dolunay Yayınları, Kahramanmaraş, 1992.

4 Yasin Mortaş, "Yalgi", *Birnokta*, S. 179, 2017, s. 8.

5 <https://www.ittifakgazetesi.com/bahaeddin-karakoc-un-ardindan-m225.html>

Bizi Unuttuk

◆ Mehmet Aşar

Yediden yetmişe suskun,
Sohbeti, sözü unuttuk.
Tebessüm eyleyen, gülen
Çehreyi, yüzü unuttuk.

Menfaat tek bakış şimdi,
Kara, bitmez nakış şimdi,
Dört mevsim karakış şimdi,
Baharı, güzü unuttuk.

Ekрана gelince dizi,
Esir olduk kuzu kuzu.
Ne olur affedin bizi,
Kitaplar sizi unuttuk.

Sözümüz nakilde kaldı,
Makamlar vekilde kaldı,
Keramet şeklide kaldı,
Cevheri, özü unuttuk.

Dün ne idik, bugün neyiz?
Her gün bir başka teldeyiz.
Öze yabancı haldeyiz.
Bir kutlu izi unuttuk.

Herkes bir hayalde, düşte,
Gariplik var bu gidişte.
Bu yangında, bu düşüşte
Biz yine bizi unuttuk.

Senem Ayşe

◆ Hacer Alioğlu

Yolcu gibi görme ey şehri'l azim
Beni Senem Ayşe kızın kabul et
Şerife bacıyla yazıldı mazim
Kuzeyden güneye izin kabul et
Beni Senem Ayşe kızın kabul et

Öyle mahzun mahzun durma uzaktan
Alnımdan söküyor bak şu kızıl tan
Ne savaşlar vermiş ecdadın atan
Sar sakla bağrına sızın kabul et
Beni Senem Ayşe kızın kabul et

Doğu Akdeniz'in Aslanlar şehri
Sır suyuna sızar gözümün nehri
Aç yüzünü göster çekirtme kahrı
Çokta gözüm yoktur azın kabul et
Beni Senem Ayşe kızın kabul et

Gölgesi üstünde Ahir dağının
Destanı yazmış kahramanlığın
Evliya Çelebi gönlüne sığın
Edalı bakışlı nazın kabul et
Beni Senem Ayşe kızın kabul et

Dediler Maraş'ın suyundan için
Bir Sütçü imamın hatırı için
Yakûti gelemesormayın niçin
Yolunda yaralı gazin kabul et
Beni Senem Ayşe kızın kabul et

Düştü (Yedekli Koşma)

◆ Mehmet Gözükar

◆ İsmail Kutlu Özalp

Gözükar:

Sırlı bohça dolu gönül sandığım
Kara kader ile yan yana düştü
Nasip değil imiş nasip sandığım
Sefinem limanda tufana düştü
Dal kırıldı dal düştü
Çivi çıktı nal düştü
Gemi Battı dalgadan
Kel-kelepir mal düştü

Kutlu:

Hey insafsız, benim sana kandığım
Bir dert olup benden yana düşüyor.
Senden gelen derde doyup, kandığım
Yine cana, yine cana düşüyor.
Kiraza al düşüyor
Yanaktan bal düşüyor
Sen gittin ya, içime
Bir garip hal düşüyor.

Gözükar:

Bahçeyi yetiren gül derer derdim
Kısaltı umudum uzadı derdim
Avcı, av olanı yaralar derdim
Kısmeti kapanan dumana düştü
Taş oynadı taş düştü
Yaş kesildi yaş düştü
Akıbetten kaçılmaz
Taşa değdi kuş düştü

Kutlu:

Her gün kucak kucak gül dersem sana
Korkarım sararır gül dersem sana
Gözlerin de gülsün gül dersem sana
Her ne desem sözüm sana düşüyor.
Ağladım, yaş düşüyor
Bağrıma taş düşüyor
El erip güç yetmezse
Eğilip baş düşüyor.

Gözükar:

İçerden yanınca dışa tütüyor
Uçmak için kanat vurmak etmiyor
Bülbül kanaryadan farklı ötmüyor
Âşıklar her daim suzana düştü
Yüreklere od düştü
Şirelenen tut düştü
Mühlet kısa vakit dar
Hızlı koşan at düştü

Kutlu:

İçin yanar için için, tükenir
El bilmez de sorar, niçin tükenir
Varsa varın, yoksa hiç'in tükenir
Sanırsın bir başka ana düşüyor.
Dağa ilk kar düşüyor
Yüreğe dar düşüyor
Gece gündüz ne yapsam
Aklıma yâr düşüyor.

Gözükar:

Böyle takdir etmiş yüce Yaradan
Ecel yetmez ise ölmez yaradan
Tabipler el çekti Gözükaradan
O Şirin'den beter yamana düştü
Bahar düştü yaz düştü
Ördek düştü kaz düştü
Bir ömür verdiğiinden
Çoğu zaman naz düştü

Kutlu:

Hey Kutlu yaratmış Yaradan seni
Ölüm almaz böyle yaradan seni
Yâr dediğin seçip aradan seni
Sana gönül verip sana düşüyor.
Mevsim güze düşüyor
Yokuş düze düşüyor
Ah çeken biri olsa
Derdi bize düşüyor.

Yansıma

◆Tayyib Atmaca

hatıralar almanakta kurumuş bir gül yaprağı
kokladıkça kokusu eksiliyor hayatın
bahar uzaklardan bakıp geçiyor
duruluyor kan damarda
sesim bana çarpıyor
kime seslensem
kulak sağır
dili lal.

*dili lal
kulak sağır
kime seslensem
sesim bana çarpıyor
duruluyor kan damarda
bahar uzaklardan bakıp geçiyor
kokladıkça kokusu eksiliyor hayatın
hatıralar almanakta kurumuş bir gül yaprağı*

her gece
uykum kaçar
çoğalır derdim
kabuk bağlamaz yaram
çiçek dökmez umutlarım
güz tükendi kış yanaştı limana
tiril tiril yalnızlık nöbet tutar kapıda
hayallerim pare pare rüyalarım karabasan.

*hayallerim pare pare rüyalarım karabasan
tiril tiril yalnızlık nöbet tutar kapıda
güz tükendi kış yanaştı limana
çiçek dökmez umutlarım
kabuk bağlamaz yaram
çoğalır derdim
uykum kaçar
her gece.*

uçan konar konan uçar başka türlü olmaz denge
herkes bir gün içecek şerbetini ecelin
aldın aldın sattın sattın iş bitti
tekrarı yok bu alverin
zararını kârını
hesap etmek
sana düşmez
o günde.

*o günde
sana düşmez
hesap etmek
zararını kârını
tekrarı yok bu alverin
aldın aldın sattın sattın iş bitti
herkes bir gün içecek şerbetini ecelin
uçan konar konan uçar başka türlü olmaz denge.*

HECE TAŞLARI 5. YIL FİHRİSTİ

15 MART 2019-15 ŞUBAT 2020

ABDULLA, Süleyman 56/16 Nur

AKBAŞ, Ali

55/2 Masal Çağı, 55/6 Sılaya Hasret, Bakıra Övgü, 55/8 Koçaklama, Koşma, 55/18 Şehriyar' a Veda, Cengiz Vatana Döndü, 55/26 Değirmende Gece, Gönül Kaçağı, 55/32, Ardıcın Türküsü, Şeb-i Yelda, 55/52 Göygöl

AKÇAY, Hasan

49/22 Yol Kenarında Aşk Dükkânı Açan Şair: Bahaettin Karakoç

AKYÜZ, Birkan 53/12 Nisan, 57/17 Gözlerin

ALAN, Ahmet 59/8 Bir Can Bin Camı Besler

ALİOĞLU, Hacer (Yakuti) 60/19 Ayşe Senem

ALTUN Ferhat 60/15 Yar Elinden

ALTUN, Kadir

54/18 Bu Sevda/Sükutun Sesi, 60/14 İmkansız

ARSLAN, Ahmet 51/22Üç Aylar,59/23 Aldandık!

Âşık Cemal Divani 51/14 Âşık/Şair Deyişmesi

Âşık Medeni Karataş 51/17 Bu Adam Kim

Âşık Muhsinoğlu 56/19 Oğul

Âşık Tubetli 58/21 Yâr

ATMACA, Tayyib

49/2 Salavan Dağı'nda Bir Beyaz Kartal, 49/10 Saba Makamı, 50/2 Camdan Bakmaya- lım Birbirimize, 50/21 d/Okunan Şiirler -13-, 51/2 Muhtaç Değil Şükür Kimse Kimseye, 51/14 Âşık/ Şair Deyişmesi, 52/2 Lamba Yandı Ben Camında Üşüdüm, 53/2 Uçakla Biçtiler Gökekinleri, 53/22 dOkunan Şiirler -14-, 54/2 Herkes Kendi Kalesine Gol Atar, 55/2 Birgün Sarıdağı'na Tekrar Dönerim, 55/48 Şardağı'nda Bir Ardıç, 56/2 İstida, 57/2 Kurtulmuş Ümmet!, 57/21 dOkunan Şiirler -15-, 58/2 Toprağın Rengine Boyanır Yüzüm, 58/15 Üç Kısa Hece (Git, Anı, Bergüzar), 59/2 Sen Gittin Gide- li Değiştirdi Dünya, 59/16 Sitem Muhammesi 59/21 dOkunan Şiirler -16- 60/2Hangi Ağıt Söndürür Bu Acıyı, 60/21 Yansıma

AVCI, Ramazan

49/7 Dağlarda Sonsuzluğun Türküsünü Söy- leyen Şair: Bahaettin Karakoç, 52/30 Suları Islatan Alevi Üşüten Bir Şair: Abdurrahim Karakoç, 55/27 Değerler ve Sanat Eğitimi Bağlamında Ali Akbaş'ın Çocuk Şiirleri

AVŞARBEY, Aslan

56/15 Maruzat, 58/22 Ellerini Ver Elime Gi- delim

AVŞAR, Mehmet 60/19 Bizi Unuttuk

AYDEMİR, Mehmet Şirin 59/11 Biterim

AYDEMİR, Süleyman 52/39 Salavan Dağı'ndan...

AYVALI, Mustafa

51/10 Edebiyata ve Edebe Dair

Mülahazalar, 56/4 Nevzuhur, 59/15 Ürperti

BAYAR, Yaşar

49/15 Erzurum'un Hatıralar Yumağında Türk Şiirinin Dede Korkut'u Bahaettin Karakoç, 60/6 Leylâ'k Kokulu Şehnaz Dîvan

BAŞ, Mehmet

54/21 Yorgun, 57/11 Az Gittik Uz Gittik

BERBERCAN, Mehmet Turgut 56/15 "Ada Kızı"

BERÇİN, Mustafa 50//12 Yok Sayılır

BERDELİ, Besti

51/16 Pinâçiyem Mân, 59/12 Qıymaram

BİNBOĞA, Mehmet 57/10 Efelya'ya Gazel

CUMAKADİROVA, K. M.

54/7 Şair Seyyid İmadeddin Nesîmî'nin Po- etik Arayışları

ÇAKIROĞLU, Murat Serdar

57/20 Gözlerin Dünyaya Savaş Açıyor

ÇAMURCU, Erhan

56/22 İncanın Şiire Yansıması ve Mustafa Doğan'ın "Benden Bilme" Adlı Şiir Kitabı Üzerine, 59/19 Şu Kadın

ÇETİNKAYA, Necibe Taşkın 50/24 Neye Yarar

DAŞGIN, Ali 51/15 Senin Yanında, 56/20 İç Köprü

DEDEKURT, Temür Melik 53/5 Uzak Dursun

DOĞAN, Mustafa 50/10 Kan/ar/ya

DOĞDU, Yusuf 54/23 Git

DURALI, Bünyamin 57/9 Şair Ağıtı

DURMAZ, Mehmet

54/21 Yazık, 57/3 Döngü, 60/10 Arpacı'm Zamansız Gitti

DURMUŞ Hayrettin 60/8 Sevda Irmağında

ELİTAŞ Hikmet 60/5 Şiir

DURNA, Ahmet Süreyya 50/24 Zemheride Şair

DUMAN, Ödalet 57/20 Gülüş, Toyda Gördüm

ERBAY, Erdoğan

52/8 Gelenek, Miras ve Anlamda Derin Kökler: Abdurrahim Karakoç Şiiri

ECE, Hüseyin K. 53/8 Öylesine Sitemkâr, 58/13

Ne Zaman?

ERCİLASUN, Ahmet Bican

58/11 İki Dilbilimi'nin Deyişmesi "Türkü-

müz”

ERENER, Ahmet 51/20 Yüreğimi Nara Yaktım

ERYİĞİT, İbrahim

55/23 Ali Akbaş’ın Şiirini Tahmis “Sançı”,
59/10 Hayvanlar Alemi

EYVAZLI, Günel 57/15 Yuxumu Xeyrə Yozun

FERMANOĞLU, Osman

54/6 Ə. Elçibey Divanisi, 58/13 Sən Dedi-
yin Tərəfdə

GÖRGÜN, Fikret

54/19 Babacığım, 60/14 Gönüller Sırrına
Eren Olmalı

GÖREN İbrahim Ethem

60/12 Mehmet Şeker’in “Dem Dem De-
mokrasi”si

GÖZÜKARA, Mehmet

54/17 Atışma Meydanı, 55/45 Aksaçlı Bir
Şair: Ali Akbaş, 60/20 Düştü (Yedekli Koşma)

GÜLCEMAL, Abdullah

53/9 Kula Sabır Şükür Düşer

GÜNAY, Turgut

50/13 Folklorda Tenkidin Ölçüsü, 53/17
Halk Musikisi,-Radyo Konferansı- 56/17 Türk
Halk Şiirinde Gerçekçilik

GÜNEŞ, Ali Rıza 51/15 Tutulur

GÜNEŞ, Mehmet

51/8 Ayyıldızlı Bayrağın Mahsun Balası
Kerkük, 58/14 Yıllar Yaprak Dökerken

GÜNEYLİ, Abidin 53/21 Üşüyorum

GÜRDAL, D. Cem 58/12 Sendedir

HASANNEBİOĞLU, Cumali Ünalı

51/5 Şiir Üzerine Konuşmalar/13, Kültür
Birikiminin Turizm Değerlerine Dönüştürülmesi,
54/3 İnsan İçin Şiire Giriş, 58/4 Şiir ve Gelenek
Üzerine Konuşmalar/yirmi dört

İŞİK, Mustafa 50/10 Dünyanın Öteki Kapısı

İLBEY, Ahmet Doğan

49/ 11 Bahaettin Karakoç’un Şiir Sanatına
Dair, 52/16 “Hasan’a Mektuplar’dan “Suları Islata-
madım’a, 54/22 Dükkanın Pir-i Muganı, 55/24 “Sir-
keci’den Tren Gider/Evim Barkım Viran Gider”

İLYASLI, İbrahim 57/24 Hardasan

İMAMOVA, İlahə 50/17 Susarsan

İMAMVERDİYEYEV, İlgar 60/11 Baş Sağlığı Verin

İSMAİL, Mehmet 55/9 “Bana Öyle Geliyor Ki...”

KAFİ, Ahmet 59/7 İki Gazel

KAFTAN, Ekrem

53/5 Bilmez, 57/16 Biziz, 59/7 O Bilinmez
Andayım

KALENDER, Haşim

49/23 Kartallar Yuvadan Uçtuğu Zaman

KALKAN, Mehmet Ali

52/29 Ağabey, 52/34 Onun Şiirleri, Sevin-
cimiz, Hüznümüz, Rüyamız, Sevdamızdı, 54/14
Azerbaycan Hatıraları/bir, 57/12 Azerbaycan Hatı-
raları/iki

KAYA, Gökhan 59/16 Suzidil

KARA, Yunus 54/12 Aldanış, 59/14 Bağışla Beni

KARADAŞ, Sebahattin 53/16 Adaletin Çarkı

KARAKOÇ, Abdurrahim

52/3 Hasan’a Mektuplar1, Tut Ellerimden,
52/12 Mihriban (Beklemek)

KARAKOÇ, Bahaettin

49/3 Belkiler Üstüne, Kuşlar Divanı, 49/6
Aşk Mektubu VIII, Akşama Gazel, 49/28 Sarı Bül-
bül, 49/14 Diyâr-ı Gurbettir Şiir, 56/24 Sarı Bülbül,
60/3 Şimşek Parıltısında Çektim Bu Fotoğrafi ve
Sana İmzaladım

KARAMIZRAK, Seyfettin 59/10 Sevgi Dağıt

KAŞIKÇI, Ali Rıza

57/15 Kandırdın Güzel, 59/23 Diyorsun

KAYGUN, Semra 58/14 Bir Daha Sevmem

KEKEÇ, Ali İhsan

50/18 Türkü Yazıları/bir, 51/18 Türkü Ya-
zıları/iki “Çanakkale İçinde Vurdular Beni”, 53/10
Türkü Yazıları/Üç, “Kekliğin Türküsü”, 54/10 Tür-
kü Yazıları/Dört “Mum Kimin Yanan Kerkük”

KƏRİMİ, Yaqub 53/7 Evimiz Üçün

KILIÇ, Lütfü 50/20 Anlamadın, 59/10 Süveyda

KOCA Erol 60/7 Kiblegâhım

KOCAGA, Durani 53/13 Nasıl Severdin Nasıl

KONAN, Adem

50/4 Şiir ve Gelenek Üzerine Konuşmalar/
yirmiiki

KORKUT, Şenol 58/24 Gülseli

KÖK, Mustafa

55/19 Korkut Akbaş’tan Ali Akbaş’a Bir
Kadim Dosta Selam

KÖKSAL, M. Fatih

54/6 Beklenen, 56/3 Kays’ın Cinneti, 60/4
Helezon

KURNAZ, Ahmet 59/20 Türkistan’da Ölüm Var

KURNAZ, Cemal 59/3 Pil Gazeli

KÜPÇÜK, Selçuk

52/27 Türk Müziği Modernleşirken Abdur-
rahim Karakoç’un Katkısı

KÜTÜKÇÜ, Mustafa 58/19 Gücüm Yetmedi

MALKOÇ, Ali Rıza 51/23 Var mı Vakti Ecelin

MALKOÇ, M. Nihat

57/18 Bir Yalnızardıç Şair Mehmet Gemci

MERT, Metin 56/4 Daüssıla

MİCİNGİRT, Ömer Ekinci

51/21 Sarıkamış Şehitleri, 53/21 İstanbul

MORTAŞ, Yasin

49/4 Şiir Sesli Kartal Sağusu III, 55/7 Buğulu Göygöl, 57/4 Şiir ve Gelenek Üzerine Konuşmalar/yirmi üç

MUTLU, Ali Kemal

53/15 İken Redifli Gazel, 56/20 Özlem,

MÜTALİBOĞLU, Elvin 60/15 Sonbahar

NALÇACI, Hasan 51/16 Besmelesiz Rüya

NOYAN, Erdal

50/14 Şiire Kanat Vuran Atmaca, 53/14 Yol Arkadaşımız Vardar, 54/13 Tuna Irmağı Akıyor, 57/9 Gazel, 59/18 Debrelili Hasan'ın Türküsü

OKUMUŞ, Fatih

49/14 Kartalın Dönüşü, 51/4 Ölüm Gazeli, 59/4 Şiir Gelenek Üzerine Konuşmalar/yirmi beş

OSMANOĞLU, Mehmet 58/18 Âb-ı Bâde-Reng

OSMANOV, Vaqif

51/20 Rübailer, 56/16 İtirseniz Məni

ÖNDER, Hızır İrfan 57/17 İncitmez Dil Beni!

ÖZALP, İsmail Kutlu

54/17 Atışma Meydanı 60/20 Düştü

ÖZARSLAN, Metin

51/3 İzence, 52/4 Abdurrahim Karakoç Üzerine Düşünceler, 54/4 Şu Çoban Dedikleri..., 55/4 Ali Akbaş, 59/24 Zincirleme

ÖZÇELİK, Mustafa

59/13 “Âşık Yunus’un Kâşifi: Rıza Tevfik Bölükbaşı”

ÖZDEMİR, Ahmet 58/16 Çakırtaş'tan Damlalar

ÖZDEMİR, Ertan

51/16 Âşık Gazeli, 60/7 Uçurtma

ÖZDEN, Yaşar

50/20 Sana mı Kaldı?, 53/16 Ben Sevgiyim

ÖZEN, Songül 58/19 Bulamadım

ÖZHECE, A. Muhlis 57/10 Anlamıyor

ÖZMEL, İsmail 54/18 Sis/Küçüksü'da Gezinti

PAYAM, Nazım 55/16 Şiir Oluyor

PEKTAŞ, Mehmet

55/33 Ali Akbaş'ın Şiirlerinde Coğrafya

PINARBAŞI, Mustafa

51/4 Farkında Olmazdın, 54/23 Elena

RAYMAN, Mehmet 50/12 Deste Baş

RZA, Əjder Yunus 58/23 Yaşayacaqsan

SADE, Mustafa 50/3 Kâfir, 54/20 Hükümsüzdür

SARI, Mustafa 53/6 Hicret

SAVAŞ, Emine 53/15 Vaveylâ

SUBAŞI, Muhsin İlyas

53/3 Gece Türküsü, 58/3 Seni Anmak Üzere

SÖNMEZLER, Hüseyin 50/11 Şiirsel Metinler/5

SÖVDƏYAR, Muradov 58/23 Deyirsən Şer Yaz...

ŞEKER, Mehmet 54/9 Dalda Ne Var

ŞEMŞİR, Dede 51/7 Kimi

ŞEN, Recep

54/20 Tren Rayları, 60/16 Dağ Çiçeklerine Ninniler Biriktiren Şair: Mustafa Pınarbaşı

ŞİMŞEK, Tacettin

49/24 Tuvalimdeki Karakoç Resimleri, 52/13 Geleneğe İmge Taşıyan Şair: Abdurrahim Karakoç, 53/4 İki Tahmis (Yasin Mortaş'ın Şiirini Tahmis-Talat Ülker'in Şiirini Tahmis), 56/5 Şiir ve Gelenek Üzerine Konuşmalar/ yirmi iki, 59/17 Muhammes Savunma, 60/4 Nazir Akalın'ın Şiirini Tahmis

TAHİR Nemət 60/13 Buz ve Ataş

TOPBAŞLI, Mahmut 54/12 Gül Olmak Güzel

TEK, Hayati

52/25 Kadim Türk Şiir Geleneğinin Çağımızda Atan Nabzı: Abdurrahim Karakoç

TİRCANLI, Telman Ümman

57/24 Həqiqət Acı Olmuş

TOKEL, Bayram Bilge

52/10 Türküleşen Türk Şairi: Abdurrahim Karakoç

TURAN, Cezir

57/11 Ömür Akşamlara Merhaba Derken

URFALI, Ahmet 58/22 Gazel

USLU, Muzaffer 58/20 Babalar Sessiz Ağlar

XASAYOĞLU, Rövsen 51/22 Ula Bozqurd

VURAL, Sergül 53/8 İştıyak

YARDIMCI, İlhan 56/21 Al da Gel

YAŞAR, Habil 50/17, Üreksiz 53/7 Üreksiz

YAVUZ, Mevlüt 54/19 Annem'e, 58/20 İlenç

YAZGAN Bestami 60/5 Bizim Güzelliklerimiz

YETİŞ, Yılmaz 59/19 Kuşanış

YETİK Ozan

51/24 Susuz Ceylan, 54/24 Ağustos. 58/11 İki Dilbilimi'nin Deyişmesi “Türkümüz”

YILDIRIM, Halit

52/36 Hecenin Hâcesi: Karakoç, 55/40 Göç Şairi: Ali Akbaş, 57/16 Mescidi Aksa

YILDIRIMTEPE, Ahmet

53/13 Düş Kırıkları, 58/21 Muamma